

Nejlepší silničář, jakého kdy svět poznal

Sestry a bratři,

cesta k nám, do části obce, kde bydlíme, nestojí za moc. Samá díra, výmolů nepočítaně, hrbol za hrbolem. Na opravu nejsou peníze, nedá se nic dělat. I když... Možná, že by se jedno řešení našlo! Návštěva někoho hodně významného. Dejme tomu, nebudeme troškařit, třeba amerického prezidenta. Jako že bychom ho pozvali k nám domů na kafe, když vyhrál ty volby. Samozřejmě vědělo by se o tom dlouho dopředu, jelikož takové návštěvy se musí řádně naplánovat. Vsadím boty, že by se někde nahoře finance na opravu cesty našly na to tata. Asi to zkusím. Problém je, že neznám číslo jeho mobilu. Jestli ho někdo máte, pošlete mi ho prosím esemeskou.

To prorok v dnešním textu (Izajáš 40,1-11) na tom byl o něco lépe. Sice taky neměl číslo, dokonce ani mobil, ale naštěstí se mu ozval Hospodin sám. A že prý ať prorok všude rozhlásí, že Nejvyšší chystá cestu do Jeruzaléma. A prorok na nic nečeká, byl to takový žurnalista tehdejší doby, a honem všude zprávu vyhlašuje. Dneska by to byl palcový titulek hned na první stránce novin, v elektronické podobě by na vás vyskočil jen co byste otevřeli počítač. Tenkrát, před těmi dvěma a půl tisíci lety, si musel prorok vystačit se svými hlasivkami: „Připravte cestu Hospodinu! Díry a výmoly zasypejte a hrboly srovnejte!“ Doslova čteme, že se mají zasypat údolí a strhnout hory i pahorky.

Představa, že by nám někdo odbagroval Lovoš a zasypal s ním Oparenské údolí je sice děsivá, ale takhle to prorok nemyslel. Jsou to jen básnické obraty a také tak trochu novinářská nadsázka, aby vzbudil pozornost. O to mu vlastně šlo ze všeho nejvíc. Dát lidem novou naději, novou vizi pro budoucnost. V judských městech bylo totiž už pěknou řádku let skleslo, pochmurno a beznadějno. Babylónská vojska před půl stoletím vyplenila zemi a odvedla elitu národa do zajetí. A všichni věděli, že to mají za to, jak byli nesvorní, jak každý myslel jen na své zájmy a svou kapsu, jak se nedbalo na osud chudých a bezmocných. Všem bylo jasné, že Hospodin se na to nemohl dívat a tak jednoduše odešel. Vytratil se. Možná na vždy.

„Ale kdepak!“ volá prorok, „Hospodin neodchází nikdy jednou pro vždy. Už ohlásil, že se vrátí! Jen je

mu třeba připravit cestu!“ Skleslost a beznaděj budou muset vyklidit prostor. Nový věk vzájemné sounáležitosti, ohleduplnosti a spolupráce není utopie ale docela reálná možnost. Nyní jde o to přestat brblat, pozvednout hlavu, a stát se jak se patří silničářem. Zasypávat příkopy mezi lidmi, výmoly způsobené dlouhodobým nezájmem či předsudky. Srovnávat hrboly a těm, kdo jsou si příliš jistí v kramflecích případně tu a tam i strhnout hřebínek.

Je to práce jak na kostele, na celý život. Nejspíš bychom jí sami ani nezvládli. Naštěstí se v chlévě v Betlémě narodil Spasitel. Nejlepší silničář jakého kdy svět poznal. Tak se mu honem pojdme poklonit a potom hurá do práce! Sestry a bratři, myslím na vás.

Modlím se za vás a těším se, že se už příští neděli sejdeme při společných bohoslužbách! Nejspíš to ale nebude v naší Kapli u věžáku, ale někde, kde je víc prostoru. Dáme vědět.

Na shledanou!

Petr Červinský

kazatel baptistického sboru Petra Chelčického v Lovosicích